

(πίνακας 16)
Αγάπη Χιώτη

Πεθαμένες ψυχές

Μανταλωμένα μάτια στο χείλος της φωτιάς.
Άγουρα κεράσια κυλάνε στο νερό του ρυακιού.
Η μυρωδιά της χέρσας γης
ζευγαρωμένη με το φως των άστρων.
Απέναντι ο ορίζοντας βλοσυρός
και ο βράχος στην κορυφή του λόφου
στέλνει αδιάκοπα μηνύματα στους δικαστές του χρόνου.
Η εικόνα της Ερήμωσης και της Σιωπής
τρυπάει πατόκορφα το δέντρο του Νου.
Ωκεανοί θλίψης και απόγνωσης
ξεχειλίζουν τη βαθιά χαράδρα.
Το φως του ήλιου ανήμπορο
Απομακρύνεται φοβισμένο από τις κραυγές της φθοράς.
Και εσύ, χαμερπής και ζωώδης
σέρνεσαι ανάποδα με τα πόδια προς τον ουρανό.
Η γλώσσα σου γλύφει το φρυγμένο χώμα
αλλά η δροσοσταλίδα, πουλί δολιχοπτέρυγο
κρύβεται στη λόχη του θάμνου.
Η κουφωτή σπηλιά με στόμα ορθάνοιχτο
χασμουριέται νωχελικά
και η ψυχή πεθαμένη
εναγώνια ψάχνει για να βρει
τα ναύλα του Χάροντα-Βαρκάρη.

Γεώργιος Ατσαβές